

UIT DE ZANGEN VAN BERNLEF.
BALDERS BRUIDSTRIJD (EEN
VOORJAARSMYTHE) DOOR
J. B. SCHEPERS.

Tot beraadslagen rende het reuzenvolk
Met knoestige knotsen in grovve knuïsten;
De dierenhuid dekte deels maar de leden
De bruinverbrande, bonkig, gespierd,
En horens staken uit stugge haren.
Het was of er wind woei door de bomen.
Ze maakten met mist-mantels 'en tent
Om zich, om al hun daden voor ieder
Bedekt te houden, dikgrijze mist was 't.
Luid klonk hun lachen lelik en schrill:
't Schelle geschreeuw schrikte er de vogels,
Samen zaten ze op zandige brink

En de heuvels, die hoog zich hieven in 't rond:
'En klamme koude kilde er in 't bos.
In 't midden Midgard's *) machtigste reus,
Surtur de Rode, hij riep hun te zaam.
Roodlokken rolden rondom z'n nek
En over 't perk z'n pijnknots zwaaiende
Deed hij er daavren de donder der woorden:
„Reuzen, verraden heeft ons de rosse
Dochter van Aegir, de dieptebeheerser;
Als zeenevel zag ik haar zweven naar land
Boven de bruisende branding zich heffend;
Glinstrende gleed zij over de golven;
Ze blikte blozend naar 't blanke duin,
Angstig dan om zich, of iemand ze zag.
Vermomd verwachtte 'en wildvreemde man
haar.

*) De aarde.